

[Finansministoren.]

nister Poul Møller og vedtaget i 1968, så det med bemyndigelsen er der altså ikke noget i.

Så er der det med skønnet; det kan der måske nok lige være grund til at sige et par ord om. Det er jo klart, at det må være et skøn, når man skal bruge 2 år gamle selvangivelser som grundlag for en samtidighedsbeskatning; det må det jo da være. Det er i øvrigt ikke noget nyt: ligningsrådet har jo tidligere fastsat skøn til brug for skattemyndighederne over indkomstudviklingen inden for forskellige erhvervsgrupper. Men det er rigtigt, at der skal et sådant skøn til. Jeg har sagt her i folketinget, og det står i betænkningen, at et sådant skøn normalt vil ligge i underkanten; jeg har for så vidt bundet mig til, at det skal ligge i underkanten, og det vil det også altid gøre; jeg tror, ingen vil skønne over, snarere under, man vil være forsigtig.

Men dernæst har vi jo foreslået paragraffen ændret — og det var på mit initiativ, at denne ændring kom — så det er helt klart og tydeliggjort, at den kun kan bruges til det ene formål at sikre, at der bliver så god en overensstemmelse mellem de foreløbige skatter og slutskatterne som overhovedet muligt. Det er det eneste formål, denne paragraf kan bruges til.

Jeg synes ikke, det er rigtigt at sige, at folketinget som sådant skal være med til at fastsætte denne skønsmæssige ansættelse. Det ville jo netop være det, som jeg har forstået de konservative ikke ville; folketinget skulle altså nu til at blive inddraget direkte i administrationen. For det er jo, som justitsministeriets lovkontor netop har klarlagt det, et rent administrativt spørgsmål i henhold til § 42 i kildeskatteloven.

Men det, der sker — og det kan nok have interesse også for offentligheden — er jo, at nu får man denne procent; det er ikke rigtigt, at folketinget bliver sat ud af spillet, jeg vil næsten sige tværtimod: Man har de kendte selvangivelser og det kendte selvangivelsesmateriale; det foreligger, det er udgangspunktet. Så har man den af finansministeren fastsatte almindelige reguleringsprocent; den kender hele befolkningen, den er blevet meddelt i august måned. Næste fase er jo, at folketinget skal fastsætte udskrivningsprocenten; det er jo her, folketinget kommer ind, hvor grundlovens bestemmelse

skal gøres gældende, her skal folketinget fastsætte skatterne. Det vil altså sige, at folketinget, når det fastsætter udskrivningsprocenten, netop har disse helt konkrete oplysninger at tage hensyn til ved fastsættelsen.

Lembourn: Der er det nye i § 54, at hidtil gjaldt den kun enkelte grupper af skatteydere, nu skal den gælde hele befolkningen. Og efter min opfattelse kan man ikke undgå at lægge et skøn ind i en generel procentuel stigning af indkomstgrundlaget for samtlige skatteborgere; det må rumme et skøn.

For at undgå en forventelig bemærkning fra finansministeren skal jeg oplyse, at jeg ikke har tænkt mig at tage hjem og skamme mig over at undlade at stemme for denne bemyndigelseslovgivning.

Finansministeren (Grünbaum): Ja, der er to ting i det, hr. Lembourn sagde, som må vække forundring. Det er jo også et skøn, når det drejer sig om grupper af skatteydere, sådan som der har stået i loven hele tiden; jeg kan ikke se, det er spor anderledes, det er måske endda snarere vanskeligere. Det vil altid være lettere at lave et generelt skøn end at lave et skøn for bestemte grupper.

Men dernæst — og det er det mest mærkværdige — siger hr. Lembourn, at grunden til, at man nu får dette problem, er, at bestemmelsen er formuleret om, sådan at finansministeren nu også får adgang til at fastsætte en generel regulering. Ja, jeg ejer næsten ikke ord til at debattere dette, for nu har vi da hørt hr. Ninn-Hansen i flere år og i adskillige avisartikler fortælle befolkningen, at når han ikke brugte § 54 og ikke fulgte kommunernes forslag og den tidligere regerings eget kildeskatteudvalgs forslag, så var det minsanden, fordi denne § 54 ikke gav mulighed for en generel regulering, altså kunne hr. Ninn-Hansen ikke bruge den. Det forslag, der ligger her, går ud på, at der skal være den af hr. Ninn-Hansen ønskede generelle regulering, og så ser vi altså, at det konservative folkeparti som eneste parti nu står uden for beslutningen om at gennemføre denne ændring af kildeskatten.

Hermed sluttede forhandlingen.